

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. S.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Maříkem
sídlem Kardinála Berana 8, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j. KUJI 39973/2025, sp.
zn. OOSČ 255/2025 OOSC/59,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2025, č. j.

KUJI 39973/2025, sp. zn. OOSČ 255/2025 OOSC/59 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 3. 2025. č. j. MMJ/OD/80931/2025-SvB, sp. zn. SZ-MMJ/OD/80195/2024/14 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o přestupku“), a příslušné rozhodnutí jako věcně správné a zákonné potvrdil. Zároveň žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl taktéž odvolání žalobce a v plném rozsahu potvrdil usnesení prvostupňového orgánu ze dne 10. 3. 2025, č. j. MMJ/OD/80068/2025-SvB, sp. zn. SZ-MMJ/OD/80195/2024/13 (dále taktéž jen „usnesení o nenařizení ústního jednání“).

2. Rozhodnutím o přestupku uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání přestupku řidiče podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 23. 11. 2024 v 8:45 hod. z nedbalosti při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda, RZ: X, *překročil nejvyšší dovolenou rychlost*, neboť mu byla na dálnici D1, v km 115,5, ve směru jízdy na Prahu, orgány Policie ČR naměřena skutečná rychlost 191 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvyšší rychlost jízdy 130 km/h. Svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci *pokutu* ve výši 7 000 Kč a současně trest zákazu činnosti spočívající v *zákazu řízení motorových vozidel* po dobu šesti měsíců. Žalobce taktéž zavázal nahradit náklady správního řízení v paušální částce 2 500 Kč.
3. Usnesením o nenařizení ústního jednání potom správní orgán I. stupně zamítl žalobcův návrh na nařízení ústního jednání ve věci podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), neboť nařízení ústního jednání *neshledal nezbytné k uplatnění jeho práv*.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný rozsáhle shrnul skutkový stav věci a dosavadní průběh přestupkového řízení. Připomněl, že původní rozhodnutí o přestupku zrušil a věc vrátil k novému projednání kvůli procesnímu pochybení správního orgánu I. stupně, kterému uložil povinnost vyjádřit se k návrhům žalobce zaslaným mu *v reakci na vyrozumění o pokračování v řízení* a vydat nové rozhodnutí, v němž své úvahy přezkoumatelným způsobem vyjádří. Nezákonnost původního rozhodnutí o přestupku byla shledána v tom, že prvostupňový orgán před vydáním rozhodnutí *nezareagoval na žádost zmocněnce obviněného*, ačkoliv mu byla prokazatelně doručena ještě před vydáním jeho rozhodnutí.
5. Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí nezavázal správní orgán I. stupně k doplnění dokazování, nýbrž jen k tomu, aby napravit procesní pochybení a vyjádřil se k návrhům žalobce na nařízení ústního jednání a seznámení s podklady rozhodnutí. Spisový materiál tedy *nebyl doplněn* o nové podklady nebo důkazy tak, aby bylo nutné žalobce opět poučovat o možnosti realizovat právo dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), přičemž tento požadavek neplyne ani

z judikatury správních soudů. Žalovaný přitom nepochybuje o tom, že žalovaný původní vyrozumění ze dne 22. 1. 2025 o pokračování v řízení a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí *osobně převzal* dne 24. 1. 2025.

6. Třebaže žalobce nezpochybňoval vlastní spáchání přestupku a jeho odvolací námitky jsou čistě procesního charakteru, neuvedl, *jakým konkrétním způsobem* měl být na svých právech zkrácen a pouze obecně konstatoval porušení svých procesních práv. Žalobce nepožadoval ani provedení konkrétního důkazu, ani nežádal doplnění správního spisu o konkrétní podklad zpochybňující dříve zjištěné skutečnosti. Žalovaný po prostudování správního spisu nezjistil, že by v průběhu správního řízení došlo k procesnímu pochybení, jímž by byl žalobce zkrácen na svých právech či mu v jeho důsledku vznikla jakákoli škoda. Správní orgán I. stupně respektoval práva žalobce a umožnil mu je v plném rozsahu uplatnit.
7. Žalovaný se ztotožnil i se závěrem prvostupňového orgánu, že za dané procesní situace nebylo nařízení ústního jednání nutné k uplatnění práv žalobce ani za účelem zjištění a objasnění stavu věci. Za situace, kdy návrh žalobce obsahoval pouze obecné a blíže nijak neupřesněné důvody, by bylo nařízení ústního jednání zjevně nadbytečné. Prvostupňový orgán při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěných skutečností a vinu žalobce spolehlivě prokázal. Žalovaný tudíž obě odvolání v plném rozsahu zamítl.

III. Žaloba

8. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože mu nikdy v průběhu správního řízení nebylo umožněno *seznámit a vyjádřit se* k podkladům rozhodnutí, čímž došlo k zásadnímu procesnímu pochybení. Právo na řádnou obhajobu předpokládá, aby měl obviněný z přestupku přístup k podkladům založeným ve správním spisu a na tyto mohl adekvátně reagovat.
9. Navzdory tomu, že žalovaný původní prvostupňové rozhodnutí zrušil pro významné procesní pochybení, nedostal již žalobce příležitost se s obsahem správního spisu seznámit. Vyrozumění o pokračování v řízení, jehož nedílnou součástí bylo též poučení o možnosti seznámit a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, *nebylo žalobci ke dni 24. 1. 2025 doručeno*. Žalobce ve správním řízení spolehlivě prokázal, že již dne 22. 1. 2025 odcestoval za svou přítelkyní do Moravskoslezského kraje, kde se společně zdržovali až do jeho odjezdu dne 27. 1. 2025, pročež si v inkriminovaný den nemohl zasluku převzít.
10. Tvrzení žalovaného, že ve správním spisu nepřibýlo od vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání nic nového, *nemůže obstát*. Jelikož totiž žalobci nebylo (a není) známo, jaké konkrétní podklady správní spis v minulosti obsahoval, nemůže logicky vědět, zda došlo k jeho doplnění, či nikoli. Z časové souslednosti a postupu žalobce v průběhu správního řízení přitom vyplynulo, že tento měl zájem se k jednotlivým podkladům vyjádřit.
11. Obdobně žalobce požadoval nařízení ústního jednání, v rámci kterého by mohl hájit svá práva a vyjadřovat se k jednotlivým důkazům. Jeho nařízení však správní orgán I. stupně *v rozporu se zákonem zamítl*. Pro uvedená procesní pochybení žalobce zdejšímu soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Rovněž požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Ve **vyjádření** ze dne 19. 6. 2025 žalovaný zdůraznil, že žalobce namítal nedoručení vyrozumění o pokračování v přestupkovém řízení ze dne 22. 1. 2025 již v rámci odvolání proti původnímu rozhodnutí. Ve správním spise je však založen *doklad o jeho doručení*. Žalobce se následně k věci vyjádřil cestou svého zmocněnce dne 3. 2. 2025, přičemž svou písemnost nazval „Věc: Reakce na vyrozumění o pokračování v řízení“. Tudiž *prokazatelně reagoval* na zaslané vyrozumění. Bylo pouze na jeho uvážení, zda využije svého práva nahlížet do správního spisu, přičemž toto právo mohl realizovat kdykoliv, o čemž byl také v předmětném vyrozumění poučen. Jelikož původní procesní pochybení správního orgánu I. stupně bylo v dalším řízení napraveno, navrhl žalovaný krajskému soudu zamítnutí žaloby.
13. Ve své **replíce** ze dne 9. 7. 2025 žalobce setrval na vznesených žalobních bodech, jelikož nebyl vyzván postupem podle § 36 odst. 3 s. ř. a toto pochybení nebylo ani v dalším řízení napraveno. Žalobce nikterak nepopírá, že se vyrozumění ze dne 22. 1. 2025 *dostalo do jeho sféry*, tudíž na něj prostřednictvím zmocněnce reagoval. Žalovaný se však nijak nevypořádal s tím, že vyrozumění nebylo žalobci doručeno zákonným způsobem a že podpis na doručence patří třetí osobě, která vyrozumění převzala a později jej předala žalobci bez jakékoliv informace o tom, kdy a jakým způsobem bylo převzato. Nedodržení postupu podle § 36 odst. 3 s. ř. zároveň *nelze suplovat* tím, že žalobce mohl kdykoliv v průběhu řízení nahlédnout do správního spisu.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Příkazem ze dne 9. 1. 2025 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce odpor, ve kterém vyjádřil nesouhlas s druhem a výší uložených správních trestů. V reakci na to prvostupňový orgán vyrozuměním ze dne 22. 1. 2025 vyrozuměl žalobce o pokračování přestupkového řízení a současně jej v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. vyrozuměl i o možnosti *seznámit a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí* ve lhůtě pěti dnů od doručení vyrozumění. Podle obsahu vlastnoručně podepsané doručenky založené ve správním spisu na č. 1. 18 si příslušné vyrozumění žalobce od doručovatele poštovních služeb *převzal osobně* po prokázání se občanským průkazem dne 24. 1. 2025.
15. Následně dne 3. 2. 2025 zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně přípis označený jako „Reakce na vyrozumění o pokračování v řízení“, jímž požadoval nařízení ústního jednání a současně žádal o možnost seznámit se se shromážděnými podklady rozhodnutí v navržených termínech. Jelikož správní orgán I. stupně opomněl na přípis žalobce v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2025, č. j. MMJ/OD/45105/2025-SvB (dále jen „původní rozhodnutí o přestupku“), reagoval, žalovaný dané rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025, č. j. KUJI 21500/2025 (dále jen „zrušující rozhodnutí“), a současně zavázal prvostupňový orgán, aby se k návrhům žalobce dodatečně vyjádřil.
16. Po vrácení věci k dalšímu řízení správní orgán I. stupně usnesením o nenařízení ústního jednání zamítl návrh žalobce na nařízení ústního jednání a krátce nato vydal též (nové) prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobce opětovně shledal vinným z přestupku. Proti oběma rozhodnutím prvostupňového orgánu se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce závčas odvolal, přičemž o obou odvoláních žalovaný rozhodl napadeným

rozhodnutím, které je v současnosti předmětem přezkumu krajským soudem v tomto řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.
18. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem výslovně souhlasili a zdejší soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Předně je potřeba říci, že žalobní námitky v nyní projednávané věci nesměřují proti samotnému spáchání přestupku, jeho zjištění, právní kvalifikaci ani otázce viny či uloženého trestu. Námitky žalobce nejsou věcného charakteru, ale týkají se výlučně procesního postupu správních orgánů v řízení o přestupku. V rámci nynějšího soudního přezkumu se tak krajský soud vázán obsahem žalobních námitek zabýval jen procesní stránkou věci, aniž by hodnotil další aspekty žalobcova případu.
22. Žalobce v žalobě formuloval dva okruhy žalobních námitek. Jednak brojil proti porušení povinnosti podle § 36 odst. 3 s. ř., tedy nedodržení povinnosti správního orgánu vyzvat účastníka řízení k seznámení se a vyjádření k podkladům rozhodnutí ještě před tím, než vydá své rozhodnutí. Současně žalobce namítal též nesprávnost závěrů správních orgánů, které nevyhověly jeho návrhu nařídít ve věci ústní jednání. Na základě těchto námitek rozčlenil zdejší soud následující část odůvodnění rozsudku do samostatných oddílů.

a) K porušení povinnosti podle § 36 odst. 3 s. ř.

23. Stěžejní námitka žalobce spočívala v tom, že mu nebylo umožněno se před vydáním rozhodnutí seznámit a vyjádřit ke shromážděným podkladům. Žalobce je přesvědčen, že výzva ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. mu *nebyla doručena zákonným způsobem*, protože byl připraven o možnost seznámit se s obsahem spisového materiálu a adekvátně na něj reagovat, což považuje za hrubé porušení svých procesních práv. Krajský soud se podrobně seznámil s obsahem předloženého správního spisu vedeného v nynější věci a po zhodnocení průběhu přestupkového řízení dospěl k závěru, že námitka žalobce není důvodná.
24. Podle § 36 odst. 3 s. ř. platí, že: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí [...]“*
25. Co se týče smyslu a účelu práva na seznámení a vyjádření k podkladům správního rozhodnutí, ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. je promítnutím ústavně zaručeného procesního práva vyjádřit se ke všem prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jedná se o projev obecné *zásady kontradiktornosti* (zásady tzv.

- „střetu argumentů“), která se přiměřeně použije i ve správním, resp. přestupkovém řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 262/06, a ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04; nálezy jsou dostupné na <https://www.usoud.cz/vyhledavani-rozhodnuti-us/>). Primární funkcí a účelem uvedených ústavních záruk je především *vytvoření prostoru*, ve kterém může účastník řízení účinně uplatňovat námitky a argumenty, které mohou ovlivnit rozhodování orgánu ochrany práv (soudu či jiného zákonem stanoveného orgánu ve smyslu čl. 36 odst. 1 *in fine* Listiny základních práv a svobod).
26. Právo na seznámení s podklady přitom nezahrnuje jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit. Předpokládá, že správní orgán účastníka řízení *aktivně vyzve*, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 Azs 33/2009-95). Smyslem takové výzvy je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady a učinit procesní návrhy, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž povinností správního orgánu je se s jeho námitkami náležitě vypořádat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44; rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Vzal-li zdejší soud v úvahu hlavní smysl a účel práva dle § 36 odst. 3 s. ř. a tento následně vztáhl na nyní posuzovanou věc, dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo dané procesní právo nejen formálně zachováno, ale i materiálně naplněno. Okolnosti posuzované věci jednoznačně svědčí o tom, že žalobce měl v rámci řízení o přestupku reálnou možnost uplatnit námitky a procesní návrhy před vydáním rozhodnutí, čehož též využil, protože byla ochrana jeho procesních práv v souladu s požadavky zákona i ústavních principů zajištěna. Jelikož pak správní orgány návrhy žalobce řádně vypořádaly a zohlednily je při svém rozhodování, nedošlo k oslabení procesního postavení žalobce, resp. porušení principu tzv. rovnosti zbraní, jak jej zakotvuje čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech.
28. Předně zdejší soud zdůrazňuje, že původní rozhodnutí o přestupku žalovaný *nezrušil* proto, že by prvostupňový orgán rezignoval na svou zákonnou povinnost vyzvat žalobce jako účastníka řízení k seznámení a vyjádření k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., jak se snažil žalobce krajský soud v průběhu soudního řízení přesvědčit. Z obsahu odůvodnění zrušujícího rozhodnutí je zjevné, že *jediným* důvodem ke zrušení původního rozhodnutí o přestupku byla skutečnost, že prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí *nezareagoval na přípis žalobce ze dne 3. 2. 2025*, jímž se žalobce domáhal nařízení ústního jednání a zároveň vyjádřil přání nahlédnout do správního spisu. Ačkoliv byl daný přípis správnímu orgánu I. stupně prokazatelně doručen dne 3. 2. 2025 (tj. ještě před vydáním rozhodnutí), prvostupňový orgán k jeho obsahu v rámci původního rozhodnutí o přestupku ze dne 4. 2. 2025 nepřihlédl a na jednotlivé procesní návrhy žalobce v textu odůvodnění vůbec nereagoval. Právě v tomto postupu žalovaný zjistil porušení procesních práv žalobce a spatřoval nezákonnost původního rozhodnutí o přestupku, protože prvostupňový orgán zavázal, aby se k návrhům žalobce *dodatečně vyjádřil*.
29. Naopak již ve zrušujícím rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že má za prokázané, že se žalobci vyrozumění (výzva) prvostupňového orgánu k seznámení s podklady dostala do jeho dispozice, a tudíž žalobce o možnosti realizovat své právo podle § 36 odst. 3 s. ř. věděl. K tomuto závěru dospěl žalovaný zejména na základě toho, že žalobce

prostřednictvím zástupce na předmětnou výzvu reagoval – zaslal správnímu orgánu I. stupně přípis ze dne 3. 2. 2025 (nazvaný jako „Věc: Reakce na vyrozumění o pokračování v řízení“), jenž *tematicky i obsahově navazoval* na vyrozumění ze dne 22. 1. 2025. Za této situace proto žalovaný vyhodnotil, že právo na seznámení a vyjádření k podkladům rozhodnutí bylo zachováno nejen po formální stránce, ale ze strany žalobce též materiálně naplněno.

30. Úvahy krajského soudu potvrzují názor žalovaného. Žalobce nemůže důvodně tvrdit, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pokud jej správní orgán I. stupně prostřednictvím vyrozumění (výzvy) ze dne 22. 1. 2025 o možnosti seznámit a vyjádřit se k obsahu správního spisu ve stanovené lhůtě *jasně a srozumitelně informoval* a tato výzva mu byla též *prokazatelně doručena* (viz níže). O to více absurdně potom vyznívá jeho argumentace porušením práva na řádnou obhajobu, jakož i dalších garantovaných procesních práv, v situaci, kdy žalobce na danou výzvu věcně zareagoval.
31. Pokud se přitom týče určení přesného okamžiku doručení výzvy žalobci, zdejší soud připouští, že v tomto směru existují určité pochybnosti, jestli byla výzva žalobci doručena již ke dni 24. 1. 2025, jak to vyplývá z údajů obsažených na přiložené doručence (dle doručenky si měl žalobce v tento den zásilku obsahující vyrozumění osobně převzít po prokázání občanským průkazem), anebo se výzva do dispozice žalobce ve skutečnosti dostala až o několik dní později skrze třetí osobu. Krajský soud zdůrazňuje, že doručování ve správním řízení stojí na principu materiálního doručení (tzn. dojití do dispozice účastníka řízení), a nikoliv na formálním pojetí doručování.
32. Ať už tedy byla výzva žalobci doručena v den uvedený na doručence nebo mu byla předána později jinou osobou (např. sousedem či rodinným příslušníkem), z hlediska naplnění účelu ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. *je rozhodné pouze to, zda žalobce výzvu skutečně obdržel a mohl se tak s jejím obsahem seznámit*. O této skutečnosti přitom mezi účastníky zásadně *není sporu* a potvrdil ji ve své replice i sám žalobce, když zdůraznil, že se výzva do jeho sféry dostala, neboť mu ji po návratu zpět do místa bydliště předala třetí osoba.
33. Za této situace jsou proto bezpředmětné veškeré žalobcem předkládané důkazy (zejména kopie elektronických jízdenek a čestná prohlášení přítelkyně a kamaráda žalobce), které mohou prokázat jen to, že se žalobce *dne 24. 1. 2025 nenacházel v místě svého bydliště*, pročez si poštovní zásilku obsahující výzvu v rozporu s údaji na doručence nemohl v inkriminovaný den převzít. Tyto důkazy zjevně nemají reálný potenciál a ani nebylo jejich cílem zpochybnit (mezi účastníky nesporný) skutkový závěr, že se předmětná výzva ve výsledku (byť později) do dispozice žalobce skutečně dostala, který tak získal faktickou možnost uplatnit práva z ní plynoucí.
34. Právě skutečnost, že žalobce na výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. *včas, adekvátně a věcně přiléhavým způsobem zareagoval* a dožadoval se nařízení ústního jednání, v rámci kterého se bude moci blíže vyjádřit k jednotlivým důkazům, a současně požádal o možnost seznámit se se shromážděnými podklady v navržených konkrétních termínech, vede krajský soud nezbytně k závěru o naplnění zásady ochrany práv účastníků správního řízení i principu materiální pravdy. Vzhledem k tomu, že měl žalobce příležitost ovlivnit skutkový základ rozhodnutí správních orgánů, *nelze dovozovat*, že by byl v řízení negativně dotčen na svých veřejných subjektivních právech. To, že se žalobce navzdory deklarovanému zájmu seznámit se s podklady rozhodnutí rozhodl o své vlastní vůli tento

procesní úkon nerealizovat a do sídla správního orgánu I. stupně se v průběhu správního řízení (ani po zrušení původního rozhodnutí o přestupku) nedostavil, *nelze klást k tíži správním orgánům a nezakládá z jejich strany procesní pochybení s vlivem na zákonnost rozhodnutí.*

35. Konečně na tomto závěru krajského soudu nemůže nic změnit ani žalobcem citovaná odborná komentářová literatura ve vztahu k ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., resp. na ni navazující judikatura správních soudů, jež pojednává převážně o negativních důsledcích v situaci, kdy správní orgán v průběhu řízení *opomene* vyzvat účastníka k seznámení a vyjádření s podklady rozhodnutí, příp. mu v tomto úkonu *brání*. Jelikož žádná z těchto situací v projednávané věci nenastala (viz výše), vyhodnotil krajský soud žalobcem odkazované právní prameny pro řešenou věc jako irelevantní a nepřiléhavé. Námitce žalobce proto krajský soud nepřisvědčil.

b) K (ne)nařízení ústního jednání

36. Druhou skupinou žalobních námitek brojil žalobce proti nenařízení ústního jednání. Namítal, že ačkoliv v průběhu správního řízení požádal o nařízení ústního jednání, v rámci kterého bude jako obviněný z přestupku moci hájit svá práva a vyjadřovat se k jednotlivým důkazům, správní orgány jeho návrhu v rozporu se zákonem nevyhověly. Ani tato námitka není důvodná.
37. Podle § 80 odst. 1 a 2 nového přestupkového zákona platí, že:
- „Správní orgán může nařídit ústní jednání. Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“*
38. Z citovaného ustanovení vyplývá, že platná právní úprava dokazování v přestupkových věcech opustila konstrukci povinného nařízení ústního jednání, jež ustoupila principu fakultativnosti. Obecně tedy v duchu nového přestupkového zákona platí, že správní orgán není povinen ústní jednání nařídit vždy v každém řízení, jak to nutně vyžadoval zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ale pouze při splnění určitých podmínek. Současný mechanismus v novém přestupkovém zákoně staví na tom, že správní orgán je povinen nařídit ústní jednání zpravidla jen tehdy, je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, příp. zjištění skutečného stavu věci. Krajský soud je přesvědčen, že v případě žalobce nebyla naplněna ani jedna z těchto zákonných podmínek.
39. Zdejší soud souhlasí se správními orgány v tom, že průběh přestupkového jednání žalobce byl řádně zjištěn a prokázán *již na základě listinných důkazů* založených ve správním spisu – zejména výstupem z automatizovaného měřiče rychlosti doplněným o obrazové snímky vozidla žalobce s vepsanými naměřenými údaji. Ten ustálená judikatura správních soudů ve vztahu k přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti tradičně považuje za stěžejní důkaz (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76). Krajský soud konstatuje, že v posuzované věci shromážděné podklady představovaly *standardní důkazní sadu* pro tento typ přestupku, přičemž jednotlivé důkazy nebyly vzájemně rozporné a vytvářely plynulý řetězec informací jednoznačně nasvědčující spáchání přestupku žalobcem.

40. Obdobně pak krajský soud neshledal, že by nařízení ústního jednání bylo nezbytné k uplatnění práv žalobce. V této souvislosti přitom zdejší soud především zdůrazňuje, že žalobce svůj návrh na nařízení ústního jednání formuloval *pouze značně obecně a vágně*, neboť nutnost konání ústního jednání odůvodnil toliko potřebou „*bájit svá práva a vyjadřovat se k jednotlivým důkazům*“. Takové povšechné konstatování bez toho, aniž by žalobce blíže upřesnil, který konkrétní důkaz a jakým konkrétním způsobem zamýšlí v rámci ústního jednání zpochybnit, resp. navrhl vlastní důkazní prostředek způsobilý narušit závěr správních orgánů o své odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, *neodůvodňuje závěr*, že by nekonání ústního jednání bylo žalobci na újmu. V daném případě byla práva žalobce dostatečně zajištěna prostřednictvím písemných podání, v nichž žalobce žádný relevantní důvod vedoucí k nařízení ústního jednání neuvedl. Námitce proto krajský soud nepřisvědčil.
41. Krajský soud tak uzavírá, že v řešené věci bylo žalobci vytýkané přestupkové jednání správními orgány po skutkové stránce spolehlivě prokázáno, přičemž zdejší soud v jejich postupu nezjistil žádné procesní pochybení, kvůli němuž by musel napadené rozhodnutí (či jemu předcházející rozhodnutí o přestupku) pro nezákonnost zrušit. Žalobcem namítaný zásah do jeho veřejných subjektivních práv tudíž krajský soud neshledal.

VII. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. prosince 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

